

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Urzędowi Miasta R.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 listopada 2010 r.,
zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 6 kwietnia 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2010 r. zmienił na skutek zażalenia powoda postanowienie Sądu Rejonowego zawarte w wyroku z dnia 2 lutego 2010 r., zasądzające od pozwanego Urzędu Miasta na rzecz M. S. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w ten sposób, że zasądził z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł, a ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 225 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Pozwany wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w części zasądzającej od niego 225 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powoda w postępowaniu zażaleniowym, zarzucając naruszenie art. 98 § 1 k.p.c. i wnosząc o uchylenie postanowienia w części zaskarżonej oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że niewłaściwe naliczenie przez Sąd pierwszej instancji kosztów zastępstwa było błędem tego Sądu i nie wynikało z działania pozwanego. Pozwany nie wniósł nawet odpowiedzi na zażalenie powoda, uznając iż Sąd powinien w sposób prawidłowy rozstrzygnąć o tych kosztach. W takiej sytuacji obciążenie pozwanego przez Sąd Okręgowy dodatkowo kosztami postępowania zażaleniowego narusza art. 98 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W przepisie tym wyrażona została w zakresie kosztów procesu zasada odpowiedzialności za jego wynik. Strona przegrywająca sprawę zwraca na żądanie przeciwnika koszty procesu. Dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę za prowadzenie procesu. Sam fakt, że sprawę przegrała, choćby nawet tylko formalnie, kwalifikuje ją jako stronę przegrywającą, obowiązującą do zwrotu kosztów przeciwnikowi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1967 r., I CZ 81/67, LEX nr 6221). Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowiący o obowiązku strony przegrywającej sprawę do zwrócenia przeciwnikowi na jego żądanie kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, jest podstawą do orzeczenia także o kosztach postępowania zażaleniowego i obciążenia nimi - na ogólnych zasadach - przeciwnika procesowego, niezależnie od faktu, że kosztów tych „nie wywołał”, nie biorąc bezpośredniego udziału w postępowaniu międzyinstancyjnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2009 r., II UZ 39/09, LEX nr 560848). Powoływanie się przez pozwanego na to, że „niewłaściwe naliczenie przez Sąd I instancji kosztów zastępstwa było błędem Sądu, nie wynikało z działania pozwanego” nie może zatem doprowadzić do oczekiwanego przez niego rezultatu, albowiem nie ma znaczenia dla oceny, iż pozwany był stroną

przegrywającą w postępowaniu zażaleniowym, czego konsekwencją jest konieczność zwrotu powodowi kosztów poniesionych przez niego w tym postępowaniu, stosownie do zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c.

Zarzuty żalącego okazały się zatem nieuzasadnione, w związku z czym należało postanowić ja w sentencji (art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.).